Ч. 263. Середа 4 грудня (21 падолиста) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа виборчої реформи до сойму. — З палати панів. — Виїмкові закони на Угорщині. — Міжнародне положене.

В суботу, дня 30 падолиста с. р., відбула ся вечером у Львові нарада президиї польских клюбів. Предметом наради була ревізия колишнього компромісу польских соймових партий в справі соймової виборчої реформи. Як результат віденьских конференций предложено на нараді новий проєкт виборчої ординациї, після якого сойм складав би ся з 227 членів, з того 13 вірилїстів, 45 послів великої посїлости, 64 послів з міст і торговельно-промислових палат, 7 послів середної посїлости і 96 послів з сільских громад. Що до утвореня куриї середної власности, розділу мандатів між окремі куриї і двомандатових округів панують ще між польскими партиями ріжниці думок.

По тій польскій нараді відбула ся в неділю 1 с. м. вечером спільна польско-україньска конференция, на якій Україньский клюб репрезентували: др. Кость Левицкий, др. Іван Макух і др. Петрушевич; крім того взяв участь в конференциї др. Мих. Король.

Недільні наради признано строго довірочними. З офіцияльного комунїкату, виданого про них, довідуємо ся, що обі сторони представили собі взаїмно своє становище, по тім в деяких точках наступило порозумінє, а деякі остали ще спірними. Що до тих спірних точок мають відбувати ся дальші наради. Вкінци комунїкат висловлює надію, що може удасть ся осягнути згоду.

В дальшій нараді палати панів в пятницю над служобовою праґматикою урядничою заявив кн. Шварценберґ, що є за предложенєм хоч не відповідає она вповні его поглядам. Предложенє належить доповнити постановами, які унеможливили би синдикалїстичні стремлїня державних урядників. Признає конечність підвисшеня плати, передовсім висших урядників.

Ґуб. Зіґгардт є за підвисшенєм плати урядників, але против побільшеня числа урядників. Численні середні школи ведуть лише до гіперпродукциї. Є за найбільшою ощадностию, бо многі касові запаси є найліпшим оружєм против війни.

Міністер Гайнольд зазначив, що в висших ранґах заведено чотиролїтя. Не боїть ся, щоби часовий аванс вплинув некористно на урядників. Заявив, що в праґматичнім управильненю службових відносин урядників старало ся правительство найти посередну дорогу межи за великою строгостию і лагідностию. Деякі постанови є конечні, щоби викорінити спосіб думаня деяких урядничих стоваришень, який згоджує службові відносини із страйками або пасивним опором. Правительство не думає однак вкорочувати горожаньских прав урядників. Жалував ся з причини аґресивности деяких кругів урядників і ствердив з вдоволенєм, що більша часть держить ся вірно старих тридиций мимо некористних условин. Правительство рішило ся перевести праґматику, але мусить задержати iunctim з податковими предложенями.

На послїднім засїданю п. Екснер предложив внесок в справі взваня правительства, щоби як найскорше предложило начерк управильненя законодавства про електричність.

Підчас дальшої загальної розправи над праґматикою промовляли ґр. Лятур, Каль, кн. Шварценберґ, Філїпович і Чедік. По чім приступлено до подрібної розправи.

Кн. Шварценберґ зголосив поправку: Забороненє є творенє союзів, що мають на цїли здержанє урядового або службового руху. Сю поправку принято.

Принято внесок Шенбурґа, щоби заводових офіцирів під взглядом степеня виобразованя, коли вступлять до цивільної служби, трактовано на рівні з абсольвентами середних шкіл.

Відтак принято предложенє також в третім читаню разом з резолюциями ґр. Лятура принятими комісиєю.

На сїм замкнено засїданє.

Мачоха.

(З італїяньского).

I.

Того дня в неділю, о годині чверть на одинацяту рано, захристиян парохіяльної церкви сьв. Апостолів появив ся на порозї старого неаполїтаньского храму і почав живо порушати великим срібним дзвінком. Опертий плечами о тяжкі спорохнявілі дубові ворота, дзвонив безнастанно: було то оповіщенє для всїх побожних з улиці Джерольоміні, з улички Ґротта делля Мара і з пасажу Санта Марія ін Вертечеллї, що вскорі розпічне ся співана служба Божа в день Зелених сьвят. Нараз дзвінок замовк, але захристиян полишив ся при дверех, на горі сходів, викрикуючи в двомінутних перервах:

— Спішіть ся! Служба зараз зачинає ся!

Тимчасом нїхто не спішив ся, нї крамарі, що там і назад увихали ся крізь напів замкнені двері склепів, нї господині, пильнуючі на огни величезних куснів мяса, підлитих помідоровим сосом, нї міщанки, що сиділи ще перед своїми зеркалами неучесані; було ще досить часу, бо служба Божа розпочинала ся аж тодї, коли захристиян три рази передзвонив. Сходили ся лише жінки з люду, в нових перкалевих суквях, з срібними гребенями, заложеними в лискуче волосе, з дїтьми, які тягнули за собою. Але захристиян, котрому ті прості люди були нічим, не переставав накликувати, що аж відгомін лунав по пустій площи.

— Спішіть ся! Зараз служба Божа!

Того сьвяточного поранку палата при площи сьвятих Апостолів ч. 3 представляла більше оживлений вид, як инших днів. Був то високий, жовтий дім, з великим, зле вимощеним подвірєм, яке тепер візники і стаєнні княгинї Сантобуоно, чистячи конї і миючи повози, заливали калужами брудної води, а широко отверті стайнї і возівнї наповнювали воздух острим запахом коний. Саме в тій хвили кінчено запрягати до княжого повозу серед криків і гамору візників та стукоту кіньских копит, що мали удати ся о двацять кроків дальше, забрати свою паню з палати, подібної до оборонного замку і завезти еї до церкви.

Сходи палати ч. 3 були досить брудні; дім не мав дозорця і кождий чиншівник на кождім поверсї був обовязаний удержувати на них порядок. Але панї Орсолїна, замешкала на першім поверсї, будучи в пятім місяци вагітности, мала досить до роботи з чотирма своїми дїтьми, які їй і служниця Мариї Ґрациї не давали нї хвилї відпочинку. Того дня панї Орсолїна не могла дійти до ладу з запятем станика чорної сукнї, вже сильно зношеної і незвичайно короткої з переду. Червоніла і блїдла зі сльозами в очах, проклинаючи день, в котрім замість пійти на Сестру милосердия, залюбила ся по дурному і на смерть в Чіччіо, почтовім урляднику.

На тім самім поверсї подруже Ранандо спокійно вибирало ся до церкви. Панї Поппіна Ранандо була маленька, пятьдесятьлїтна, груба, товста, ширша як довша, з роженим, лялькоатим лицем женщини, яка нїколи дїтий не мала, з головою, на котрій волосє рідло... Єї служниця Кучетта помагала їй вложити величезні прунелеві черевики, між тим як Альфонс Ранандо, єї муж, урядник в льотерийнім бюрі і великий мисливець, що вже о третій рано вибрав ся був піхотою до Помініяно д'Арко на куропатви, а о десятій також піхотою вернув, занятий був тепер заміняням мисливскої куртки на чорний сурдут. І двоє тих старих людий, бездїтних і вдоволених, що дїтий не мають, спокійні і щасливі усьміхали ся до себе з щасливим блеском в добрих своїх очах.

На другім поверсї, з лївої сторони, инша пара щасливих людий вибирала ся також до церкви Дон Вінчерте Манетта, старець високий і худий з білим волосєм, з парґаментовим лицем і носом подібним до птичого дзюба, з ногами тонкими як патики, судовий пенсионований писар і вічно розгніваний, що пустили его на пенсию, розлюбований в історії Неаполю до тої степени, що вписував в книжок всї уступи, які до неї відносили ся, а котрому відтак здавало ся, що сам був автором тих уступів — і его жінка Єлисавета Манетта, честна женщи-

Президент заявив, що слідуюче засїдане відбуде ся імовірно в першій половині грудня.

На суботнїшнім засїданю угорского сойму президент міністрів Люкач предложив 3 проєкти законів про виїмкові зарядженя на случай війни або мобілїзациї. В тім случаю правительство дістає виїмкову власть. Реченець активованя тих повновластий і їх розмір полишає ся міністерству, котре може іменувати правительственних комісарів, полагоджувати з ними справи, що відносять ся до порядку і безпеченьства та видавати потрібні адміністрацийні зарядженя, які є в інтересї успішного веденя війни. Міністерство може розпоряджати всіми адміністрацийними урядниками, жандармерією, граничною і скарбовою сторожию і покликувати їх до служби поза областию звичайної діяльности. Урядників і державну службу можна без дисциплїнарного поступованя завісити в урядованю. Міністер внутрішних справ може з уряду завішувати ухвали міских і громадских репрезентаций, котрі не є в інтересї веденої війни, може обмежити продажу оружия і муниції, або заборонити єї, а товар може конфіскувати. Де заходить побоюванє, що цїни поживи на случай вмашировaня войск до міст підскочуть значно в гору, міністер може установити максимальні цїни. Міністерство може обмежити свободу зборів і стоварішень, а також зарядити, щоби часописи і видавництва перед їх розповсюдненем предкладати прокураториї або полїциї, які знов можуть заборонити їх розповсюднюванє. Міністерство може заборонити розповсюднювати ті часописи, котрі поміщують статї, що не є в інтересї веденої війни. Се відносить ся також до заграничних часописий.

Що-до проступків, котрі дотичать інтересів веденої війни, можна завісити діяльність присяжних судів. Постанови карного закона про проступки може ся підчас війни значно заострити. Страйк або льокавт, коли їх цїлею є утрудненє або унеможливленє веденої війни, буде карати ся вязницею до трох лїт і гривною до 4.000 кор., а заохочуванє до страйку вязницею до 5 лїт і гривною до 8.000 корон. Міністер може в справах приватного і векслевого права та цивільного судівництва видати виїмкові зарядженя і постанови, що навіть відбігають від закона. Міністерство дістає повновласть підвимати потрібні суми до покритя воєнних видатків, а також до підприниманя кредитових операций.

Міністер гонведів предложив проєкт закона про достарчуванє коний, підвод і автомобілїв на случай мобілїзациї або війни.

Протокол переговорів про заключенє перемиря доси ще не підписаний, а то з причини, що грецкі відпоручники доси не одержали ясних вказівок від свого правительства що до условий перемиря. Надіють ся, що нинї грецкі відпоручники будуть вже мати жадані вказівки і обосторонні відпоручники будуть могли зібрати ся пополудни на конференцию, яка, як здогадують ся, буде рішаючою. Зараз по підписаню протоколу розпічнуть ся переговори про заключенє мира.

Про австрийско-сербский спір приносять часописи вісти, що напруженє вже значно злагодило ся, але все таки сербска неурядова праса виступає ще дуже остро против Австриї. Загально надіють ся, що вже в сім тиждни справи проясняють ся і послїдує рішучий крок, аби непевному положеню, яке дуже шкідно відбиває ся на господарских відносинах держави, зробити конець.

Новинки.

Львів, 3 грудня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер рільництва іменував елевів лїсництва: Фр. Сьвйонтковского, Вікт. Доманьского, Мих. Біліньского-Тарасовича і Зиґм. Василевича асистентами лїсництва.

П. Намістник іменував в галицкій гідрографічній службі асистента I кляси Ів. Клим. Весоловского ад'юнктом, асистента II кл. Вінк. Пегушевского асистентом I кляси а укінченого слухача Політехніки Волод. Ґуставича асистентом II кл.— П. Намістник перенїс концепіста полїциї Ів. Чесл. Страм. Пйотровского зі Львова до Перемишля.

— **Стережіть ся мантіїв.** Теперішні трохи непевні часи дали дуже добру нагоду всїляким мантіям по наших містах і місточках натягати, страшити легковірних людий війною і обманювати їх в безличний спосіб. Розпущено навіть у Львові чутку, що наші паперові гроші, банкноти стратили вже на вартости і важні будуть лиш до нового року. Отже всїлякі мантії по шинках, на торговицях, по малих склепиках і крамах, на двірцях зелїзниць ба й поїздах скуповують від легковірних людий банкноти і платять за 10-коронові по 6 а навіть і по менше корон. Всїлякі крамарі, трафіканти і купцї не хотять міняти банкнотів, бо ка-

---

на, що віддавши ся в пізнїйшім віці, в сорок пятім році житя, задержала ніжне, але пожовкле лице старої панни і упарала ся фарбувати собі волосе, що було причиною, що єї волосе змінило безнастанно краску і бувало раз темно-червоне, то знов ясно-оріхове, раз темно-фіолетне, а найчастїйше зеленковате, як зігнила трава на мочарах. Дон Вінченте, чоловік, що любив приказувати і трохи дивак, одітий в чорний сурдут, що доходив єму майже до самих пят, ударив нетерпеливо палицею о підлогу.

— Елїзо, захристиян дзвонив вже два рази.

— Раз лише, мій любий, раз лише! — відповіла терпеливо пані Елїза, натягаючи нитяні рукавички на товсті руки, котрі однак мали краску воску.

— Елїзо, хиба не хочеш бути на службі?

— Глядаю мого рожанця.

— Елїзо, де ти положила ключі?

— Сховала їх до кишенї.

— Елїзо, а де кітка?

— Я замкнула єї до комірки з вуглем.

Тимчасом захристиян почав знов дзвонити: не доставало ще лиш десять мінут до розпочатя служби Божої.

На другім поверсї, в мешканю по правій стороні, зложенім з дванацятьох комнат, роздало ся нараз тріскане дверий, біганє і сильний жіночий голос:

— Кляретто, Кляретто!

— Що таке? — відповів инший голос, що виходив з замкненої комнати.

Пані Ґабріеля, запинаючи на руцї тяжку, золоту бразлету, знов відозвала ся:

— Вже другий раз дзвонили на службу!

— Добре! — відповів чистий голос Кляретти, котра зовсїм не рушала ся з комнати.

— Хочеш спізнити ся на службу? — крикнула пані Ґабріеля, запинаючи другу золоту бразлету. — Хочеш також затратити свою душу?

— Кождий затрачує душу, як єму сподобає ся — відповів за дверми голос Кляретти, сим разом голосний.

— Чи чуєте, чи чуєте, що она сьміє говорити! — верещала Ґабріеля, пробуючи надармо всадити в уши тяжкі ковтки з брилянтами і перлами.

— Отже й говорити тепер вже не маю права? — запищала дівчина за дверми.

— Ти повинна би горіти з сорому, що так задурила ся в тім голодранци Джованніно! Голодранець і більше нїчого.

— То вас не обходить! — сказала Кляретта, показуючи вкінци своє хороше сніде личко крізь відхилені двері.

— Як то мене не обходить! Атже я твоя мати і памятай собі, я тут приказую!

— Зовсїм нї, ви не моя мати, отже й не маєте тут права приказувати — відповіла Кляретта, входячи в спідници і в кафтанику.

Пані Ґабріеля, котрій рижовий пудер нїчого не помагав на злагодженє червоної краски лиця і котра майже душила ся в станику з чорного оксаміту, стала тепер аж синя.

— Я тобі зараз покажу, хто тут приказує!

Кляретта поступила кілька кроків і відповіла спокійною рішучостию.

— Ще раз повтаряю: Або Джованніно, або смерть!

І тріснувши дверми, вернула до своєї комнати, аби докінчити одягатя.

Не богато було треба, аби пані Ґабріеля побігла за нею, але здержала ся, побоюючись, що кров ще більше ударить їй до голови. Сидячи в своїй комнатї в капелюси прибранім перами, старала ся успокоїтись. Та комната, в котрій стояло велике ліжко з позолочуваного бронзу, на якім она спала сном вдовиці, величезна палїсандрова шафа з зеркалом, дві великі комнати також палїсандрові з білими марморовими плитами і тоалєта з понеластим мармором представляла ще нелад, який звичайно панує в недїльні ранки в неаполїтаньских домах, бо того дня звичайно всї пізно встають. На тоалєтї було порозкиданих множество шкіряних і аксамітних коробочок, з котрих пані дому повиймала клейноти, які єї красили, а крім того було там кілька простих деревляних, на котрих червоним оловцем було виписаних кілька чисел.

Пані Ґабріеля, котрій все було дуже горячо, бо була добре відживлена, товста і сильно стискала ся, аби мати хороший стан, холодила ся чорним атласовим віером, дуже звичайним, але завішеним при поясї на подвійнім золотім ланцушку.

В тій самій хвилі служниця Кармінелля війшла до комнати. Була вже на службі Божій о шестій рано, бо належала до дуже побожних і вела житє духовне, одягала ся чорно як монахиня і носила на шиї білу хустину — блїда і маломовна зі смирним виглядом, не глядїла просто в очи і працювали лише на те, аби заслужити на ласку Божу та зітхала, коли на неї за що сварили.

— Та дівчина буде причиною моєї смерти — сказала пані Ґабріеля до служниці.

— Нехай пані жертвують свою журу Предвічному Отцю в церкві сьв. Кляри — шепнула служниця.

— Предвічний Отець нехай менї зробить ласку і верне їй розум — воркнула пані Ґабріеля. — Але она має справді тверду голову, як камінь!

— То кара за ваші гріхи — відповіла служниця.

Вкінци Кляра вийшла з своєї комнати убрана, зачесана, натягаючи пару старих рукавичок. Єї чорна вовняна сукня була також стара, а повстяний капелюх був той самий, який носила цїлу зиму.

Пані Ґабріеля оглянула свою пасербицю від ніг до голови і зморщила брови.

— Чому ти убрала ту стару сукню? — спитала.

— Она ще не стара.

— Так гадаєш? Треба було взяти ясну сукню і весняний капелюх, який я купила.

— Сукня за широка для мене.

— То неправда. А впрочім, коли за широка, чи ти не могла дати поправити!

— Завтра...

— Іди, убери твою нову сукню, Кляретто — крикнула напрасно пані Ґабріеля.

— Вже за пізно.

— Я зажду, але вимагаю, аби ти убрала ся в ту сукню. Инакше сказали би люди, що позволяю тобі ходити як жебрачці тому, що ти моя пасербиця.

— Колиб лише то говорили! — шепнула Кляра крізь затиснені зуби.

(Дальше буде).

жуть, що нема дрібних гроший і очевидно настають на то, щоби або їм заплатити щось за зміняне або накупити більшу скількість якогось товару. Отже того рода мантіїв треба стеречи ся і не вірити їм, а коли би удало ся якогось прихопити на такім обманьстві, то треба віддати его в руки поліциї або жандармериї. Інтелїґентні нехай поучають темних людий о тім, що паперові гроші не стратили своєї вартости і нехай остерігають їх перед мантіями.

— На кару смерти через повішене засудив оногди трибунал суду присяжних в Ряшеві Росиянина Івана Сазонова, котрий втік з Росиї і став на службу у бл. п. Адама Ластавецкого властителя більшої посїлости в селї Липнику коло Переворска, котрого дня 10 вересея с. р. застрілив.

— Львівский руский театр в Перемишли під дирекцією Йосифа Стадника. (Саля „Людового Дому“. Початок о год. 7½ вечером).

В середу 4 грудня „Мала каварня“, фарса в 3 діях Трістана.

— Крадежі і арештованя. Д-рови Мавр. Пенціясови вкрадено з передної комнати ільтисове футро з сельскиновим ковніром вартости 700 корон. — Побіч віденьскої каварнї прихопила публика злодія Бернарда Ванґа в хвили, коли п. Олені Даньчаківскій витягнув з кишенї поляpес, в котрім було 55 корон. Публика віддала гроші пошкодованій, а злодія в руки поліциї. — З сїний реальности ч. 3 при площи Краківскій вкрадено вчера бочку пикориї 115 кільоґр. ваги — В Кракові арештувала поліция якихсь двох Мадярів, котрі там приїхали зі Львова і хотїли їхати до Мисловиць фіякром за 50 кор., хоч мали туди білєти зелїзничі. При арештованих знайдено 60 кор. Єсть здогад, що то втікачі з Будапешту, котрі в послїдних днях допустили ся там великого спроневірення. — В домі під ч. 7 при ул. Шопена злодії розбили пивницю і вкрали з неї на шкоду д-ра Ляндава 44 фляшок старих вин, 1 фляшку сливовиці, 15 фляшок соку і 15 слоїків всіляких конфітур.

— З Канади пишуть до „Руслана“: В Етельберт (Манітоба) поселив ся перед місяцем о. М. Кінаш, був. архікатедральний проповідник а потім парох в Ріпневі. О. Кінаш приїхав до Етельберт з родиною. Люди приняли его дуже зичливо і радісно. Зійшли ся на стациї, відпровадили до хати (мають помешкане для сьвященика досить гарне) і відповідною промовою привитали прибувшу родину сьвященика. Етельберт сусідує з Сіфтон, де є сьвященики французскі, які приняли руский обряд, з о. Савуреном на чолї. Суть то ревні місіонарі, удержують бурсу з кількайцяти хлопцями, щось ніби в роді малої семінариї і хотять їх післати до дух. семінариї, яко кандидатів на руско-кат. сьвящеників до Канади. Понеже слабо уміють по руски, то вороги їх підбурили нарід, буцїм то они хотять перетягнути людий на французске і тому нарід нещиро до них відносить ся. Як люди довідали ся о приїздї о. Кінаша, зі всіх дооколичних кольоній вислали своїх відпоручників з просьбою, щоби могли належати до парохії Етельберт.

Число наших переселенців в тих сторонах 20 і кілька миль на північ і кількайцять миль на полудне можна числити на около 5000. О. Кінаш їздить по кольоніях, аби представити ся людям і голосить науки. Нарід численно сходить ся, деякі оселї мають свої церкви, а праця велика. В недїлю і на сьв. Димитрія було богослуженє в Етельберт а велика церков була битком набита. О. Кінаш сповідав від раннього ранку до 1 години. Люди по 10 — 12 лїт несповідані, молодїж занедбана, дївчата і парубки перший раз приступають до сповіди. Дїти нехрещені по 2—3 роки. В перших днях свого побуту о. Кінаш охрестив 40 дїтий. Схизматицкі „викроплені“ Серафином попи і пресвитерияньскі, з простих робітників „духовники“, богато наших заманили до своїх сект, але по приїздї о. Кінаша громадно наш нарід покидає їх. Є надія, що о. Кінашови удасть ся проповідями привернути їх до предківскої віри. Лагідностию і сердечними словами підбиває собі серця відступників і тому день в день приходить до нового о. пароха сповідати ся такі, котрі до недавна вінчали і хрестили дїти у схизматиків і самі сповідали ся у „бородатих“, або пресвитерияньских. В недїлї і сьвята приїздять до Етельберт фармери з цїлої околици і приступають по около 50 до сповіди. Прирікають, що більше не вернуть до тамтих, а церкви обіцяють переписати на свого Епископа, скоро лише приїде. Нарід материяльно стоїть тут добре. Новому парохови є дуже зичливий, приносить охотно дарунки in natura. На гроші не можна числити, бо звістна річ, що фармери мають всього подостатком кромі гроший, і коли би котрий сьвященик зі старого краю вибрав ся до Канади в надїї на „доляри“, то дуже перечислив би ся. Доходи суть, але зовсім не „американьскі“.

Нинї (дня 13 падолиста) у нас парадний мороз; жнива сего року не дописали, бо по причині дощів много збіжа лишило ся на пни. В окрузї Етельберт найбільше є людий з борщівского, гусятиньского і сокальского повіта. Віри католицкої держать ся кріпко, зважившu, що не маючи сталого сьвященика лїтами, не попереходили на схизму і пресвитерияньске, помимо того, що такі „ксьондзи“ волочать ся густо і часто. Одні Лемки, що причіпили ся вже в початках схизми і ледви чи вернуть до католицкої віри, але їх є тут заледво кілька родин. В тій околици Русинів є найбільше, Анґлійців майже нема, і всї уряди громадскі суть в руках Русинів. На жаль велику шкоду на носить народови руске учительство, котре майже всьо, з малими вимками, або перейшло на пресвитерияньске або стало радикалами. Нарід голосно висловлює своє невдоволене задля того.

— Смерть дитини через попарене. З Перемишля доносять: Ангеля Дальмаєрова, жінка зарібника, виходячи оногди по полудни в хати лишила саму 1-річну донечку, котра підсунула ся під баняк з кипячою водою і впала до него та попарила ся так сильно, що привезена до шпиталю померла там в дві години пізнїйше серед страшних мук.

Телеґрами.

Відень 3 грудня. В палатї послів веде ся дальша дискусия над провізоричним буджетом. Промавляли посли Кльофач, Ґрос і контра пос. Шубрт.

Константинополь 3 грудня. Підписаня застановленя воєнних кроків сподівають ся нинї а відтак розпічнуть ся переговори мирові.

Білград 3 грудня. На стациї зелїзничій Лапово знайдено на шинах бомбу, котру ще в пору усунено. Слїдство веде ся.

Рєка 3 грудня. Вчера по полудни до пізного вечера чути було від сторони Скодару вистріли з пушок. Думають, що був то гук турецких пушок; командант в Скодарі Гассан Різа-паша не довідав ся очевидно ще нічого о застановленю воєнних кроків і вів дальше воєнні операциї.

Берлин 3 грудня. „Voss. Ztg.“ доносить, що румуньский наслїдник престола прибув інкоґніто до Берлина і поїхав сейчас до Почдаму до цїсаря Вільгельма. Побут наслїдника престола в Берлинї потреває два або три дні. Позаяк він єсть ґенеральним інспектором румуньскої армиї, то факт, що він в теперішних услівях перебуває кілька днів в Берлинї, говорить сам за себе.

Париж 3 грудня. Часописи доносять, що тутешний грецкий посол повідомив вчера по полудни президента мінїстрів, що грецке правительство не підпише протоколу застановленя воєнних кроків під услівями поставленими Туреччиною в особенности же противить ся доставленю поживи кріпостям в обсадї і знесеню бльокади.

Надіслане.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в недїлї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в недїлї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і недїлю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в недїлї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03
в недїлї і рим. кат. сьвята: 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в недїлї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцію відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).